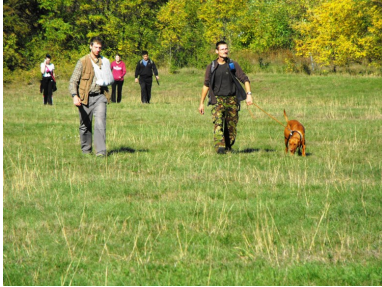

There are no translations available.

Holnap segítek a túra lebonyolításában, hajnalban kell kelnem, nem maradok tovább – szabadkozom szombat este a barátaimnak.

- És mi lesz a dolgod? Kedvesen kell fogadnod a résztvevőket?

- Attól tartok vasárnap hatharminckor olyan nagyon kedves azé' nem leszek. – fanyalgok kicsit a korai időpont felett, de reggel a kávé nagyot dob a kedvesség indexemen, ugyan messze még a tökéletes, de halvány mosolyokra azért már el-elszalad a szám a regisztráláskor.

Első célpontunk a tó. Itt találjuk ébredni a napot, álmosan hódít magának teret, szépsége kárpótol mindenért. Elengedem a nyűgösséget, a korán kelést, a hideget, a fűről cipőmre, onnan a nadrágomra kúszó harmatot, ami gyakorlatilag lábszárközépig mocskol már az első húsz percben.

Továbbhajtunk: Hernád. Itt valahogy mindig nagyon erős a közösségi szellem. Most is jól csinálják. Lágy napfürdőben ágaskodó, egész udvart betöltő, őszlombú gesztenyefa alatt, a vadászház verandája mentén fogad a polgármester asszony és mosolygó önkéntesei. A tea meleg, a pogácsa finom, emberarcot rajzolnak a reggelnek.

Erdei utakon haladunk tovább, az ősz csodáit látva kicsit irigyen nyugtázom, hogy én egész nap egy helyen, az ország közepén állomásozom majd. Hamar jön az elhatározás, hogy a táj változatossága helyett cserébe az emberek sokszínűségét vizslathatom majd. Egyre fokozódó kíváncsisággal várom, vajon létezik- e tipikus teljesítmény túrázó, milyenek a jellemvonásai? Nem kell sokat várnom, sorra érkeznek a „befutók”.

Jönnek a küzdő, kemény pasik: az idei százezredik túrjuk ez, időt, kilométert, lépésszámot mérnek, boldogok hogy dabasos bélyegző nyomatot osztok, mert azt majd jól el lehet számolni valami másik rendszerben. Hát, nagyon távol van tőlem az ő világuk, nehezen találom hozzájuk a hidat. Igyekszem barátságosan érdeklődni, hogy ment idáig a túra. Egyértelműen hülyének néz. Nevetek: „Buta a kérdésem? Hogy ment volna? Mindig jól megy!?”. Ő is nevet, nem adta könnyen, de megvan.

Aztán vannak akikkel, örömmel konstataáljuk, hogy már két éve is itt jártak. Jövőre újra itt a helyük!

Bírom a párosban induló barátnőket is. Hangosan nevetnek, viháncolnak, fotózunk. A nap süt, tea van (itt is az önkormányzati munkatársak gondoskodtak rólunk), minden problémát meg lehet oldani, egyébként meg kirándulááááás. Ilyen duókból több is van generációs különbségekkel, őket nem hajtja semmi teljesítmény kényszer, kikapcsolódnak jöttek és jól megélni a pillanatok. Szociálisak, vidámak, odafigyelnek egymásra és másokra. Újabb színeket hoznak az őszbe.

A környékbeli házaspár is hasonló adottságokkal érkezik. Amikor a többiek már tűkön ülve várnak rájuk, ők még kacagva mesélnek egy-két történetet nekünk, hogy milyen csodálatos volt az út, hálásak a szervezésért, és képet is csinálunk. Naná, hogy nevetve asszisztálok a többiek komfortzóna szélesítéséhez, határfeszítéshez.

Sokan először túráznak, látták a hirdetést, és ki akarták próbálni magukat, náluk is dominál a küzdés, bizonyítási vágy, kitartás, kemény munkamorál. Teszik nekem, hogy kiadta fejükben Houston a parancsot, és igen, bármi áron végigcsinálják.

Itt a fiatal pár is, akiktől a célban kérdezzük, jó volt-e. „Persze, többször is...” – hangzik a válasz, talán a 'szeretkezz, ne háborúzz' jegyében.

Dabasról volt, aki futónapos pólóban és volt, aki futva teljesített. Ők külön megdobogtatták a kis vidékfejlesztő, lokálpatrióta szívünket.

Az egyik kedvenc társaságom a kutyás – kommandós túlélő csapat. Közöttük is vannak első túrázók, akiknek jár a kalapemelés. A csajok mosolygósak, a srácok kemények, a kutya és a poénok ülnek. Magasra dobjuk a humor labdákat és van, aki le meri csapni (még gipszelt kézzel is).

Rutinos, „tapasztalt rókák” is tiszteletüket teszik. Közülük mindenki tudja a tutit szervezési kérdésekben és ezt előszeretettel meg is osztják velünk. Jó lesz megfogadni a tanácsaikat. Közülük a legbájosabb számomra az a páros volt, akik ugyan pontosan látták az összes sutáságunkat, mégis könnyedén felülemelkedtek ezeken a kérdéseken, és nevetve köszönték meg, hogy értük dolgozott a stáb.

Találtam ajándék szót is, a 'sarjad' kifejezés nálam a passzív szókincsben volt, a fiatalember viszont aktívan használta, örömmel vettem.

A napi tanulsággyűjtésben pedig egy zsörtölődő bácsi volt segítségemre. A programot megelőzően telefonon érdeklődött egy logisztikai kérdéssel kapcsolatban, megnyugtatták, meg fogják tudni oldani az esetet. Az úr a regisztrálásnál is rákérdezett, hogy akkor biztos megoldják-e az életét, ahol ismét biztató választ kapott. Majd rákérdezett az első állomáspontra, majd út közben telefonon újból, majd a második állomáspontra, majd még a célba érve is ezen pörgött. Persze rendeztük a sorait, de konstatáltuk, hogy hiába tette meg a 35 kilométeres utat, ugyanott járt, ahonnan reggel elindult. Toporogni nem jó.

A többség viszont szerintem jó irányba haladt és számukra nem volt hiábavaló a túra. Úgy tűnt, a végállomás felé vezető úton lépéseket tettek önmaguk vagy egymás felé. Volt, aki célokért harcolt, akadályokkal küzdött: szintidővel, a mögötte jövővel, saját magával. Volt, aki képekbe konzerválta az indián nyár festette tájat, momentumokat, a teljesítést. Bárhogy is van, remélem, kicsit kilábalatok a mindennapok dilemmáiból, esetleg közelebb kerültek a megoldásaitokhoz és töltődtek új energiákkal, vizuális élményekkel.

Hazafelé üdítő volt hallgatni azt a hosszú távot teljesítő srácot, aki a maga 15 évének minden bölcsességével arról beszélt, hogy mentálisan is kimerítő egyedül végigcsinálni egy ilyen túrát, én pedig nem győztem ámulni, valójában milyen jó karakterek ezek a túrázók.

Köszönöm az élményt!

Kocsír Anikó